

Jørgen Winther (V):

Forslaget til lov om sundhedspersonalets videreuddannelse m.v. giver sundhedsministeren kompetence til at fastsætte regler på en række områder inden for uddannelsesinstitutionerne på sundhedsområdet.

For det første vil man lade sundhedsministeren fastsætte regler for videreuddannelse af f.eks. sygeplejersker. I dag foregår Sundhedsministeriets regulering gennem finansloven. Lovforslagets intention er således blot en tilpasning til det, der er praksis på området. For det andet får sundhedsministeren mulighed for at fastsætte regler på kandidatniveau.

Venstre ser bestemt positivt på lovforslagets intentioner vedrørende en sikring af studerendes rettigheder. Således intenderer lovforslaget en ligestilling mellem studerende under Sundhedsministeriets institutioner med studerende ved andre højere læreanstalter. Det ser Venstre også som et positivt skridt.

Jeg vil derfor gerne på vegne af Venstres folketingsgruppe meddele vor positive medvirken til den videre behandling af lovforslaget under udvalgsarbejdet.

Rahbæk Møller (SF):

Fra SF's side kan vi også støtte, at der skabes lovgivning om en række uddannelser, men jeg skal dog påpege, at forslaget rejser en række problemer – eller rettere sagt synliggør en række problemer, idet selve lovforslaget kun er en lovfæstelse af allerede gældende tilstande.

Sagen er, at der på sundhedsuddannelsesområdet er behov for en meget større sammenhæng mellem de forskellige uddannelser. Det er påpeget fra en række organisationers side, det er påpeget og diskuteret meget i Uddannelsesrådet for Sundhedsuddannelserne, og det diskuteres i Folketingets Uddannelsesudvalg.

Det, der nu lovfæstes, er jo, at de fleste – vistnok alle – grunduddannelser skal ligge i Undervisningsministeriet, kandidatuddannelserne ligger sådan lidt det ene sted og lidt det andet sted, Ph.D.-uddannelsen ligger også udelukkende i Undervisningsministeriet, og de fleste af videreuddannelserne ligger vist også i Sundhedsministeriet, dog nogle i Undervisningsministeriet. F.eks. kommer hospitalslaboranterne med deres uddannelse lidt på herrens mark med den nuværende tilstand, fordi deres videreuddannelse ligger i Undervisningsmini-

steriet, mens alle andre mellemlange uddannelser har deres videreuddannelse i Sundhedsministeriet.

Derfor er det en tilstand, der modvirker samarbejdet, modvirker muligheden for at opbygge et fælles uddannelsesforløb, og derfor synes jeg, at vi skulle bruge udvalgsarbejdet til virkelig at analysere, om vi har den rette fordeling mellem de to ministerier. Jeg skal ikke foregribe, hvad der skal ske dér, blot vil jeg sige, at jeg finder, at kandidatuddannelser bør høre under Undervisningsministeriet. Til gengæld synes jeg, det er naturligt, at Sundhedsministeriet tager sig af videreuddannelse.

Med disse bemærkninger skal jeg give tilsagn om et konstruktivt udvalgsarbejde.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Hele dette område med uddannelse, videreuddannelse osv. har jo været baggrund for en stor offentlig debat på det sidste. Jeg ved godt, at det her er videreuddannelserne, vi taler om.

Nu er det vores princip i Fremskridtspartiet, at vi ikke ønsker mere lovgivning end højst nødvendigt, og derfor kunne man spørge ministeren: Som det er i dag, ligger det under finansloven, og man kan sige, at det her foreslåede måske er mere praktisk. Men stort set – hvad er så forskellen? Det spørgsmål har jeg stillet mig selv flere steder ved gennemgangen af forslaget, og jeg ved ikke, om man ikke kan sige, at dette er en nødvendig lovgivning. Jeg er godt klar over, at på visse områder vil det rent praktisk være en fordel. Men jeg vil gerne bede ministeren om at prøve at uddybe, hvad der reelt vil være af fordele ved gennemførelse af dette her.

Der står i § 3, stk. 2:

»Sundhedsministeren kan bemyndige Sundhedsstyrelsen til helt eller delvis at anerkende danske eller udenlandske uddannelser, der kan ligestilles med uddannelser efter § 1 og § 2.«

Jeg har selv netop henvendt mig både til sundhedsministeren og undervisningsministeren, for vi havde netop en sag i det sønderjyske område, hvor en jordemoder, som var dansk statsborger, var uddannet i Tyskland, men fik at vide, at man ikke umiddelbart kunne bruge uddannelsen i Danmark, selv om vi mangler jordemødre herhjemme. Man sagde, at uddannelsen ikke kunne bruges, fordi vi i Danmark har et højere niveau.